

Diálogo entre Juanet y Cristoful

Cristoful.—Juanet ¡no veus quin caixal hi ha aquí terra!

Juanet.—¡Diabla, sembla al de un alafant!

Cristoful.—No debia teni mala barra al cristià quel traxinaba!

Juanet.—Si als que li quedan son com aquet, la seba boca deu semblá las cobas de Montserrat.

Cristoful.—Y ara que parlem del caixal, as vist al dentista al plá de la Boqueria, ab aquina llaujaresa als arrencaba!

Juanet.—¿Si li vist? vaya si li vist; y at dich que hi estat mes de un quart de hora encantat com badoch ab un pam de boca uberta.

Cristoful.—Lo mateix at dich, pero lo que me ha deixat atmirat, es veure que molts se feyan arrancá als bons y tot.

Juanet.—¿Aixó te admira?

Cristoful.—Francament, Juanet, no ho puch entendre.

Juanet.—Es molt fácil, mira; tú ve haurás sentit á di que tot lo que á hu li fa nosa, ó ve no li fa servey, li sobra,

Cristoful.—Es cert, pero las dents y caixals no sobran ni fan nosa á ningú.

Juanet.—Lo mateix pensaha jò, pero apesar meu ja estich desenganyat.

Cristoful.—Noy, si no te esplicas, al dimoni que te entengua.

Juanet.—Pues es molt fácil, mira; antes ab lo que guanyabam de jornal han teniam per fe patá al caixal com se sol di, pero hara que per falta de feina ni jò filu, ni tú taxexas y tenim que contentarnos ab set rals, no pots menos de confesá que la maitat del temps dejunem sensa sé a la Cuaresma.

Cristoful.—Pero cuant se obrin las feinas y vajin als cabiuras mes baratos, allavors tornarás á necesitá als caixals que te has fet arrancá.

Juanet.—Cuant arribi aixó, ja serém tots mors de fam, ¡al ja! feina y als cabiuras barato, nom fasis riura.

Cristoful.—Home, sempre no pot durá porque un dia ó altre, me pareix...

Juanet.—Hay Toful, que veus á galet.

Cristoful.—Cuasi veix que tens rahó pero dexemo corra y tornem á treballá, no fos cas quens atrapesan fen petá la xarrada y ans despatxesin, que allavors perdriam bous y esquellas, y fora pitxó que perdre als caixals.

